

Prsten moci

Mnozí dobře znáte příběh anglického spisovatele J. R. R. Tolkiena pod názvem Pán prstenů. Hlavní postava, hobit Frodo, dostává za úkol zničit prsten moci, který se nesmí dostat do rukou zloducha Saurona. Po prstenu touží také proradný Glum, jenž ho po dlouhou dobu vlastnil. Glum Froda na jeho cestě za zničením prstenu neustále sleduje, vtírá se do jeho přízně a zároveň je připraven ho kdykoliv zradit. Frodo má možnost se Gluma definitivně zbavit, ale vítězí v něm soucit a nechává ho naživu. Na konci celého příběhu Glum sehraje naprosto nečekanou roli. Sice to tak sám vůbec neplánuje, ale právě díky němu je prsten zničen právě ve chvíli, kdy je ve hře osud celé Středozemě, a kdy sám Frodo už ke zničení prstenu nemá sílu. Zlý a zkažený Glum nakonec mimoděk přispěje k vítězství

dobra. A to díky Frodově předchozímu „nerozumnému“ soucitu.

Křesťanská morálka říká, že dobra nelze dosahovat za pomoci zlých prostředků. Například: je nepřípustné jednat nepoctivě za účelem zisku, který chci později použít na charitu.

Na druhé straně ale Bible i křesťanství mluví o tom, že i zlé věci se díky Boží milosti mohou stát neuvědomělými služebníky dobra. Příkladem toho je sám Ježíš. Největší zlo, jeho smrt na kříži, se mění

v největší dobro – Kristus vstává z mrtvých a otevírá člověku ztracenou cestu k Bohu.

I nás v životě potkávají kromě hezkých chvil také situace obtížné a bolavé: patří sem nemoci, zklamání, ztráta blízkého člověka, ale také setkání s naším vlastním hříchem a slabostí. Některé z těchto náročných situací zažíváme i společně: patří mezi ně i stále trvající nejistota spojená s pandemií koronaviru.

Bůh si tyto zlé věci nepřaje. On není tvůrcem žádné

Foto: New line cinema

bolesti, žádného hříchu, žádného zla. Zve nás ale, abychom s těmito bolestmi, trápeními, nejistotami, a také s vlastními slabostmi a hříchy, přicházeli právě za ním. „Vezmi svůj kříž a následuj

mě,“ vyzývá nás sám Ježíš. Ani tehdy, když budeme Bohu důvěřovat a budeme se snažit být mu nablízku, mnoho těžkých věcí z našich životů nezmizí. Jeho láska, moc a moudrost ale mohou

způsobit, že i z bolestí a trápení nakonec vykvete dobro a požehnání.

Právě toto dobro a požehnání vám všem přeji a vyprošuji

o. Petr

PROŽILI JSME

Pouť na Hostýn 2020

Na jaře letošního roku, kdy jsme čas trávili v karanténě a v myslí se zabývali různými otázkami, napadlo nás mimo jiné... bude letošní farní pouť na svatý Hostýn? Jestlipak vyvezeme ty naše třetáky a nastrojíme do bílých šatů či podlužáckého kroje? A pře-

ce... v sobotu 25. července v 7:30 z Bojanovic směrem Bystřice pod Hostýnem vyrazily tři autobusy. Mimo to ještě další rodiny a skupinky, jak se říká, po vlastní ose.

Přes dopravní překážky v podobě objížděk a výskytu většího množství kombajnů

na silnicích© jsme nakonec společně z horního parkoviště, v pěším procesí, se zpěvem a s úsměvem na tváři do baziliky Panny Marie dorazili. Kvůli hygienickým opatřením, která se znovu začala rozbíhat, a aby náš úsměv nebyl skryt do rou-

foto k článku: L. Herka

šek, rozhodl místní duchovní správce, že mši svatou budeme slavit venku.

Brali jsme to jako velký bonus, protože nám přálo moc hezké počasí. Po mši s výhledem na krajinu, na naše prvokomunikanty a kro-

jované chlapce následoval rozchod na oběd. Byl nám dán také dostatečný prostor pro odpočinek. Protože šlo o farní pouť, sešli jsme se na svátostném požehnání a hromadně se vydali pomodlit křížovou cestu. Vedl ji

naš otec Petr a bylo to moc příjemné... čas strávený v přírodě, na čerstvém vzduchu, s Božími doteky.

Na pouti jsme měli možnost se duševně osvěžit, ale také zažít i společenství naší farnosti. Opět vyrazily všechny věkové skupiny, celé rodiny, babičky s vnoučaty, jednotlivci a nechyběla ani mládež.

Všem díky za účast, duchovní doprovázení a technické zázemí. Především velké poděkování Tobě, Pane, a naší přímluvkyni Panně Marii, které jsme svěřili naše úmysly a vše, co nás čeká dál.

rodice třetáků

Stojí to za to! – Roháče dospělí

Roháče – kolik článků o tomto místě již bylo v Cestě napsáno. Pro ty, kteří tyto hory již navštívili, je zbytečné cokoliv psát. Věřím, že mají to místo pevně zaryto ve své mysli. Pro ty, kteří toto štěstí ještě neměli, je těžké cokoliv psát – dokud neuvidíš – neuvěříš.☺

I já jsem dlouhou dobu odolával a do Roháčů nejel. Vlastně ani nevím, proč. Vyšlo to až letos a stálo to za to.

A co se mi vybaví, když vzpomínám:

– skvělá parta lidí – každý do společenství přinesl to své, nikdo nevyčnival, každý byl ochoten udělat něco pro druhé,

– klid a ticho – bylo velmi příjemné na nějakou dobu vypnout,
– duchovní program – kde jinde máte možnost duchovních přednášek, čet-

by na pokračování, slavení mše svaté uprostřed přírody s výhledem až na kraj světa,
– nejsilnější zážitek byla střední túra na Tri Kopy

Roháčská plesa

a Baníkov. Už od rána byly hory zahalené mlhou. Sice nás nesužovalo horko, ale ani jsme se nemohli těšit z krásného výhledu. Tajně jsem doufal, že při mši svaté, kterou jsme slavili uprostřed hor, mlha opadne. Bohužel opak byl pravdou. Obrovskou radost ze zdárného zdolání cíle naší cesty (Baníkova) jsme proložili čerstvě uvařenou kávou. Jeden obětavec totiž nesl vaříč na kávu až do výšky 2178 m n. m. (Václave – ještě jednou díky). Při sestupu dolů nás čekala velká odměna – mlha opadala a před námi se pomalu začal objevovat

Pohled na Tri Kopy

Jeden roháčský vrchol za druhým. Úžasný pohled, který se mi vryl hluboko do paměti. Ještě jednou děkuji všem

účastníkům za krásně prožité chvíle a ty, kteří s účastí snad ještě váhají, chci povzbudit – stojí to za to.☺

K. Tomčala

Roháče mladých 2020 v podání sms zpráv jedné z účastnic

16.8.2020, 22:28

Ahoooj! Přijeli jsme cca o půl sedmé. Je to tu velice zajímavé (obzvláště ta kadi-budka v lese ☺). Už jsme postavili stan. Máme ho trochu z kopce, ale to neva. Dobrou.

17.8.2020, 21:24

Dnes jsme zvládli Roháčskou plesa. Krása! Sedíme u táboráku a opékáme špe-

Louka pod naší chatou

káčky. Za chvíli se dozvíme pokračování posledního dílu Letopisů Narnie v podání otce Petra. Měli byste ho slyšet.☺

18.8.2020, 23:59

A dnes nás čekal bejzbol. Nevím, proč jsou do něho všichni tak zažraní. Pršelo, modlili jsme se, rozjímali jsme a jedli. PS.: Začíná nám vadit, že se probouzíme s hlavou dolů. ☺

19.8.2020, 14:22

Prší... Dík za dobití kreditu.

20.8.2020, 21:10

S bohatou zásobou sladkostí jsme zdolali Tri Kopy.

Bylo to super, jen koloběžky nebyly.☺ Jako odměnu jsme povečeřeli legendární poryč (☺dalo sa to). Ze stanu jsme vystěhovali pár okřídlených vetřelců.

21.8.2020, 22:05

Vyhráli jsme bejzbol! Je to skvělá hra.👍

22.8.2020, 8:25

Už balíme a po mši vyrazíme ☺... Co bude na oběd? 11:46 - Teď jsme vyrazili. 14:47 - Jsme ve Strážnici. 15:04 - Už u Hodonína. 15:13 - Už jsme u fary. Kde jste?

M. Frolcová

Duchovní obnova v Hluku - Život v Duchu -

Od 18. ledna 2020 u nás začal první seminář „Život v Duchu“. Cílem semináře bylo prohloubit svůj osobní duchovní život a vztah k Ježíši Kristu a učit se, jak žít křesťanský život v síle a moci Ducha svatého. Seminář trvá 10 týdnů. Jeho součástí byly přednášky, svědectví, skupinky a společná modlitba. K účasti na semináři se přihlásilo asi 60 zájemců z Hluku i okolí a většina z nich jej také dokončila. Hlavním doprovázejícím byl P. Petr Karas z Dolních Bojanovic s týmem služebníků, kteří k nám pravidelně o sobotách přijížděli.

Jedním z hlavních bodů semináře bylo samostatné rozjímání Božího slova podle doporučených úryvků z Pisma, které jsme na každý týden od vedoucích obdrželi. Při následném společném setkání jsme pak ve skupinkách sdíleli, co nás během týdne oslovilo a jak jsme to prožívali. Tato část má velký význam právě v tom, že se při ní můžeme naučit pravidelně číst a rozjímat Boží slovo a skutečně z něj čerpat.

Důležitými okamžiky semináře byla také tři setkání, která měla speciální náplň. Bě-

hem jedné soboty jsme mohli od našich přátel z Dolních Bojanovic přijmout službu modlitby za uzdravení. Dále byl v plánu vrchol semináře – modlitba za vylití Ducha svatého a nakonec tzv. rozeslání, tedy jakési nové a speciální pověření ke službě, hlásání evangelia a vůbec k novému životu s Ježíšem.

Koronavirus nás zastihl právě před setkáním, kdy jsme měli přijmout modlitby za vylití Ducha svatého s prosbami o jeho dary pro nás. Nastala tedy pauza, kdy jsme na sebe navzájem mysleli v modlitbách a doufali jsme, že seminář nakonec dokončíme. A tak se také stalo. Po uvolnění opatření naplánoval otec Petr Karas naše setkání právě v před-

večer slavnosti Seslání Ducha svatého. To ještě umocnilo naše očekávání, které se naplnilo, když jsme jednotlivě od dvojic přímluvců přijímali jejich modlitby za nás a mnozí mohli vnímat skutečnou přítomnost Ducha svatého. Večer byl dokončen společnými modlitbami chval a dikůvzdání.

Zbývala dvě setkání a tzv. závěrečné rozeslání. Byli jsme velmi povzbuzeni k pokračování na této cestě přiblížování se Pánu skrze Ducha svatého. Bylo nám vřele doporučeno vytvořit menší modlitební společenství nebo se zapojit do těch, která již fungují, a tak pokračovat, což také mnozí udělali.

Děkujeme tímto otci Petru Karasovi i všem, kteří nám tu sloužili. Děkujeme našemu otci Josefovi za podporu a modlitby a také děkujeme všem účastníkům za vytrvalost a trpělivost. Věříme, že jsme byli všichni obohaceni a obdarováni samotným Duchem svatým novým způsobem a postupně se budou tyto dary objevovat a projevovat v našem každodenním životě, zvláště ve vztahu k Pánu Ježíši a k našim bližním.

účastnice obnovy z Hluku

Oprava varhan v našem kostele

Při zasedáních farní rady v minulém roce byla odsouhlasena generální oprava varhan v našem kostele sv. Václava.

Důvodů bylo několik. Ten hlavní spočíval v tom, že dřevěné prvky varhan byly zasaženy červotočem. Při další nečinnosti hrozila postupná zkáza celých varhan a také rozšíření červotoče do dalších částí kostela. Dále se jedná o úpravy hracího stolu (výměna spojek a filců a dodání nové pedálové klaviatury – stará už byla nevyhovující), výměnu všech trubiček přivádějících vzduch do píšťal, výměnu veškerých kožených prvků, které již byly steřelé, dodání nového ventilátoru, ošetření píšťal směsí pryskyřice a včelího vosku atd.

Veškerý seznam navrhovaných prací odsouhlasil odborník z biskupství p. Ondřej Múčka. Rozpočet na celou opravu činí 930.000,- Kč (pokud se to zdá být mnoho, jen pro informaci uvádím, že cena nových varhan této velikosti by se blížila deseti milionům korun). Práce provádí varhanář pan Richard Stehlík, který se osvědčil při předchozí péči o naše varhany.

Oprava by měla být dokončena v průběhu podzimu. Můžeme se těšit, že naše varhany

budou znít k oslavě Boží i k našemu povzbuzení krásněji než dříve. A že nám díky opravě ještě dlouhou dobu vydrží.

o. Petr

Prosba o posily při úklidu kostela a fary

Prosíme znovu o pomoc při tomto úklidu, jelikož některé ženy už pro nemoc nebo stáří nemohou tuto službu dělat. Není to práce těžká ani nijak časově náročná, a je velmi potřebná.

Zveme i mladší ženy nebo dívky, případ-

ně muže nebo hochy. Přijďte a poznáte, že čas, který věnujete Bohu, vám nebude chybět. Pokud jste ochotni pomoci, hlase se v sakristii.

Předem díky vám všem, kteří se zapojíte.

Co jsem dostal díky obnově

Chci moc poděkovat za možnost být s vámi v Hluku, bylo to pro mě skvělé.

Zažil jsem v roce 2014 obnovu v Uherském Brodě, ale byl jsem na tom špatně, nerozjímal jsem a cítil se nedobře, bylo to mnou.

Tuto obnovu se mi dařilo žádný den v rozjímání nevynechat a přes korunu pauzu jsme si s manželkou celou obnovu v podstatě zopakovali.

Chci moc poděkovat za přímlybné modlitby, bylo to moc cítit. Sice nemám nějaký silný pocit naplněnosti Duchem Svatým, ale víc si svého Pána uvědomuji jako Otce, který mě miluje a který za mě dal svého Syna, a že opravdu máme jejich Ducha, Lásku Otce a Syna a v něm mám opravdu právo říkat nesmírnému Bohu taťko. Jsem právoplatný dědic. Otcí na mně opravdu záleželo, že dal za mě vlastního Syna. Tak to je pro mě jaksi nové. Myslím, že víc vnímám podstatu evangelia, že je to skvělá zpráva, že jsem si

za své hříchy zasloužil nekonečnou smrt, ale sám Bůh se za mě nabídl v oběť a "vyřešil" to jednou provždy, takže se na mě už Tatínek dívá jen s láskou a přijetím. Že mám díky jeho lásce nebe jisté, pokud nebudu tak hloupý a neodmitnu.

Nedá se říct, že by to bylo jen díky tomuto semináři, ale jaksi to v jeho průběhu douzrálo.

Cítím daleko víc, že moje svatost je Boží práce a já jen jaksi Bohu dovoluji, aby to ve mně konal. To je úplně jiný pohled, než ten, který kdysirazil Pelagius, a který je dodneška cítit mezi lidmi, že je totiž potřeba usilovat (modlitbami, sebezapřeními, posty, apod.) o Boží lásku a milost a tak si ji zasloužit.

Za vše děkuji Bohu, organizátorům semináře i všem ostatním, kteří mi na mé cestě pomáhali.

Michal Rob

Bolestná zkušenost

Máme dvě malé děti a třetí je na cestě. Těšíme se na děťátko, ale pak se něco pokazí a nenarozené dítě několik týdnů po početí zemře. Je to bolestná životní zkušenost, zvláště pro manželku. Po tom, kde skončilo tělo našeho děťátka, nepátráme. Zanedlouho se manželka dočetla v časopisu *Milujte* se o možnosti pohřbit nenarozené dítě a společně se rozhodneme, že jestli bychom se ještě někdy ocitli v této situaci, nenarozené

dítě důstojně pohřbíme. Uplynul necelý rok a zjistili jsme, že čekáme dítě. Ale od začátku měla manželka problémy. Při kontrole na ultrazvuku doktor říká, že neřuká srdíčko a bude potřeba mrtvé dítě odebrat. Smutek a pláč. Chceme zařídít pohřeb, ale jak?

Od 1. 9. 2017 vstoupila v platnost novela zákona o pohřbnictví, podle které je možné tyto děti pohřbívat. Manželka je v nemocnici a já doma zjišťuju, co a jak zařídít ohledně

pohřbu. Hledám na internetu a nacházím stránku neziskové organizace s názvem Tobit. Manželka lékařům v nemocnici sdělila, že chceme naše dítě nechat pohřbit. Neměli námítky a po zákroku nám tělíčko vydali. Kontaktuji Tobit a získávám základní informace. Máme dvě možnosti – pohřbit dítě sami, ale nevíme, co to všechno obnáší. Anebo můžeme kontaktovat pohřební službu. Rozhoduji se pro druhou možnost. Zaměstnanec mi sdělil, že se s tímto ještě nesetkali a musí zjistit potřebné informace. Známa mi mezitím poradila, abychom dali dítěti jméno. V tu chvíli se ve mně něco pohne a já začínám mít jiný vztah k našemu dítěti. Rozhodneme se pro jméno Dominik (Sávio). S pohřební službou z Klobouk domlouváme postup, jsou velmi

vstřícní a ochotní. Kontaktuji o. Petra a domluvíme termín pohřbu. Manželka nechce, aby o pohřbu někdo věděl. S o. Petrem jsme prožili hezký obřad na hřbitově s tím, že mše může být sloužená později, třeba na dobrý úmysl nebo za nenarozené děti. A symbolicky jsme pohřbili i dříve zemřelé dítě, kterému jsme dali jméno Saša. I přes bolest to byla pro nás chvíle velké úlevy a útěchy. Ujistění se o tom, že naše děti jsou šťastné v Boží blízkosti.

Je nemálo rodičů, kteří prožívají podobnou situaci, proto se s vámi sdílím o tuto zkušenost. Zároveň prosím o modlitbu za všechny, kdo podobnou bolest prožili či prožívají.

rodiče z farnosti

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

Kostelník, jak ho možná neznáme...

Zajišťují hladký průběh mší ve všední dny, ve svátky i během pohřbů. Starají se o zvonění zvonů, zamykají a odemykají kostel, připravují vše potřebné k bohoslužbě (čtení, liturgické nádoby apod.), pomáhají knězi s drobnými činnostmi a oblékáním do ornátu..., když zaspí ministranti, musí zaskočit i za ně. Jsou to KOSTELNÍCI.

Málokdy si umíme představit my, běžní návštěvníci mší, co taková služba kostelníka obnáší a kolik je to odpovědnosti. Před dvěma lety vystřídal ve službě Josefa Bohůna nově Ladislav Herka. Ve službě se pravidelně střídá s Ludvikem Bilíkem. V tomto vydání Cesty bychom vám ho rádi představili.

LADISLAV HERKA se narodil 9. května 1955. Pracoval jako zedník, v současné době si už užívá zaslouženého důchodu. Má tři děti a devět vnoučat. Je všestranně umělecky nadaný, skvěle fotí, vytváří nádherné dřevorezby. Jeho řezby byly několikrát vystavovány i na výstavách v Dolních Bojanovicích. Navíc si v padesáti letech našel nového neobvyklého koníčka – horolezectví. Má za sebou už osm výstupů na vrcholy vyšší než 4000 m. n. m.

Kdo vás ke službě kostelníka oslovil jako první?

Nejdřív to byl Luďa Bílík. Myslel si, že bych ho mohl ve službě nahradit. Potom s tím přišel také otec Petr. Říkal jsem mu, že se na kostelníka nehodím. Ani ministrantem jsem jako kluk nebyl, ale otec Petr se nedal odbýt: ‚A proč byste se nehodil? Snažil jsem se hledat nějaký důvod, proč to nevzít, ale žádnou rozumnou výmluvu jsem nevymyslel. Byl jsem už čerstvě v důchodě, tak jsem to zkusil. Nejdřív jsem se chodil spíš jen dívat, co služba všechno obnáší. Postupně jsem se začal zapojovat. Od hodů v roce 2018 jsem začal pracovat naplno. Ze začátku jsem byl přece jen trochu nervózní a styděl jsem se, postupně jsem si zvykl.

Co vás znervózňovalo?

Nejhorší bylo vyjít před lidí. Měl jsem trému. Původně jsem měl o službě kostelníka zkrešené představy, myslel jsem, že budu mít za úkol odemknout a zamknout kostel

a oblékat kněze do roucha. Postupně jsem zjistil, že je toho mnohem víc. Například vyhledávání textů, sledování svátků v týdnu a podle toho příprava ornátu i čtení. Nic z toho jsem nikdy nedělal.

Litoval jste někdy, že jste se na kostelníčení dal?

Ne, nikdy. Střídáme se s Luďou po týdnech ve službě. Týden, kdy sloužím, mám pevný řád. Vím přesně, jakou povinnost mám a v kolik. Tento řád mi vyhovuje.

Kromě služby kostelníka jste také akolyta (pozn. podává přijímání)?

Ano, ale to jsem taky dělat nechtěl. Říkal jsem, kostelníkem budu, ale přijímání podávat nebudu... Časem jsem se nechal ukecat. Knězi je potřeba pomoci zvláště v neděli a o svátcích.

Je o vás známo, že máte neobvyklého koníčka – horolezectví. Jak to celé začalo?

Můj první kontakt začal ještě v době, kdy jsem pracoval v Německu, u Obersdorfu. Mívali jsme v neděli volno, tak jsme odpole dne s Pepinem Mrkvů začali chodit do hor. Tehdy jsme chodili jen v teniskách a riflích, žádnou výbavu jsme neměli.

Potom za čas jsme byli navštívit dceru Jitku v Itálii, kde dočasně pracovala. Tam se mi líbilo, tak jsem si řekl, že si zkusím někam vylézt. Půjčil jsem si krosnu, přilbu a základní vybavení a zkusil to.

Kolik vám tehdy bylo?

To už mi bylo padesát. Pak mě oslovil Radek Fatěna, jestli bych nechtěl vyrazit s nimi – partou nadšenců z Dolních Bojanovic, a to už pak bylo opravdu lezení se vším všudy. Nejdřív jsme zkusili feraty, pak vyšší hory, zdolali jsme Mont Blanc a pokusili se i o Matterhorn. Ten nám ale bohužel nevyšel.

Gran Paradiso 4061 m

Mont Blanc du Tacul 4248 m

Proč, co se stalo?

Podmínky nebyly dobré, všichni jsme to postupně vzdali. Bylo to opravdu nebezpečné.

Jak je možné se připravit na výstup do míst, kde s každým krokem ubývá kyslík?

Natrénovat by se to asi postupně dalo. My to lezeme postupně. Na Mont Blanc jsme například vylezli do tří a půl tisíc metrů, pak si udělali přestávku a poté zase pokračovali další část. K udýchání je to opravdu náročné. Horší než úbytek kyslíku je ale nízký tlak. První noc se člověk pro bolest hlavy vůbec nevyspí.

Když jsme šli na první čtyřtisícovku, byl to masakr. Šlo o výstup v Itálii na Gran Paradiso a lezli jsme to z těžší strany, brali jsme to jako výzvu a chtěli jsme se vyhnout dalším horolezeckým skupinám. Myslel jsem, že tam umřu, a to doslova.

Vstávali jsme o půl čtvrté, abychom stihli vrchol. Já jsem si večer předtím zkazil večerí žaludek. Bylo mi fyzicky velmi zle. Celých čtrnáct hodin cesty jsem nemohl ani pít ani jíst, na zádech jsem táhl dvacet pět kilogramů. Tehdy jsem slíbil, že když neumřu, pojedou do Lurd. A nahoře na vrcholu mě čekalo překvapení - socha Panny Marie Lurdské. Po návratu domů mě manželka překvapila přáním, že chce jet do Lurd. Tak se mi slib z cest podařilo splnit a rok nato jsme skutečně v Lurdech byli.

A co na vaše lezení říká manželka?

Už si zvykla (směje se). Kdysi jsme byli v Chorvatsku a já jsem chtěl jít do hor. Jenže mi to domácí zatrhli, protože je tam hodně hadů. Tak jsem šel plavat k nějakému ostrovu, kde jsem se potápěl. Moje žena to komentovala slovy: „No vidíte ho! On není normální, buď leze navrch nebo sa snaží dostat důle.“

Máte ještě nějaký horolezecký sen, který si chcete splnit?

Mont Blanc bych si přeje jen vyšetřit ještě jednou. Kluci sice nechťejí, ale mě to láká pořád.

A teď se někam chystáte?

Teď ne. Už se mě kluci ptali, ale bohužel jsem si na Velikonoce zlomil nohu a dávám se teprve do kondice. Ale cítím se dobře a po horách se mi stýská.

Ale to není všechno. Vy jste navíc skvělý fotograf. Na své horské túry si taky berete foťák?

Vždycky. Taky mě z toho pokaždé pěkně bolí za krkem. Zrcadlovka už něco váží. Rád fotím a mám z každé výpravy album, rád zavzpomínám. Mám i jednu kuriozitu - knížku od Jendy Tomana, kde je fotka pohoří Monte Rosa, hora Lyskam z roku 1893 a mně se podařila po více než sto letech vyfotit úplně stejná. (díváme se na srovnání)

Kdy jste vlastně s focením začal?

Už jako dítě. Měli jsme s bráchou jen malý foťáček. Postupně jsme začali vyvolávat fotky ve fotokomoře. Dnes už je to s focením úplně jiné, fotí se na digitál a nemusí se během toho přemýšlet.

Dřív to bylo naopak, každý snímek byl drahý, bylo důležité hodně přemýšlet nad tím, jak fotit a hodně to člověka naučilo.

Ale vy máte ještě dalšího zajímavého koníčka. Vyřezáváte nádherné věci ze dřeva. Pořád máte čas na vyřezávání?

Vyřezávám málo. V poslední době jsem dělal řezby pro vnuky, co šli ke přijímání. Svatého Martina, svatého Ondřeje a svatého Filipa a pro Helenku Bílíkovou jsem udělal svatou Helenu.

Jaké dřevo nejraději používáte?

Lípu, je to měkké dřevo a dobře se s ním pracuje.

(postupně prohlížíme řezby, např. Poslední večerí Páně, sošky svatých, Panny Marie, šohaje)

Kolik vám vzala času třeba Poslední večerí?

Nepočítám to. Byl to dárek pro manželku. Ale trvá to hodně dlouho. Například šohaj mi třeba trvá i sto hodin. Navíc to nejde dělat dlouho, ale jen po chvílkách, bolí z toho oči i ruce.

Jak jste se k řezbaření dostal?

Když mi bylo čtyřicet, tak jsem začal vyřezávat. Původně jsem chtěl jen namalovat obraz pro švagra Jirku Komosného, když měl promoce. Ale měl jsem vyschlé barvy, tak jsem šel za bráchou (Petr Herka - malíř) si barvy a štětce půjčit. Byla u toho zrovna moje mamka a říká mi: „A kdo ti pošdá ruce?“ To mě tak namíchlo, že jsem vzal dláta a udělal sošku svatého Jiří z hruškového dřeva. Líbila se. A to mě povzbudilo, koupil jsem lepší dláta a začal řezat pro radost.

Máte devět vnoučat. Bude některé z nich pokračovat v řezání nebo focení po vás?

To se zatím neví. Všichni se mnou chodí do dílny. Kluci rádi řezou a tlučou hřebíky, ale i holky si rády něco šudlí... Já je jen usměřuju, aby řezali správně a nepořezali si ruky.

V květnu jste oslavil pětadesátiny. Řekněte, který věk vám zatím připadal nejlepší?

(směje se) Beze sporu je nejlepší ten duchodcovský. Teď je to opravdu nejlepší.

Děkujeme panu Herkovi za velice příjemný rozhovor. Přejeme mu do dalších let pevné zdraví, Boží ochranu a ještě spoustu pořizovaných fotografií z poutí po horách.

A. Červenková

Naše modlitební společenství

Začali jsme se scházet před devatenácti lety. Otec Petr oznámil, že se bude poprvé v naší farnosti konat Kurz charismatické obnovy. Bylo to něco úplně nového a nikdo nevěděl, o co jde. Ještě nikdy jsem něco takového nezažila.

Po skončení obnovy vzniklo modlitební společenství. Nejprve nás bylo šestnáct. Ale teď nás chodí osm a scházíme se každou první neděli v měsíci.

Modlíme se nad Božím slovem, vzýváme Ducha svatého, chválíme a děkujeme, litujeme hříchu a prosíme. Tak se asi modlí skoro každé společenství. Někdy se modlíme i přímluvnou modlitbu, anebo se sdílíme, co nás za ten měsíc oslovilo z Božího slova.

Moc ráda chodím do našeho modlitebního společenství, je to taková moje druhá rodina. Víím, že když potřebuji modlitbu, jsou to oni, na které se můžu spolehnout, že se za mě pomodlí.

Jednou jsem měla problém v práci. Situace byla pro mě dost těžká a složitá. Poslala jsem tedy SMS ostatním členům, aby se za mě pomodlili. Do konce pracovní doby se problém zázračně vyřešil.

Ale čeho si vážím na našem společenství nejvíc? Vzájemné důvěry. Když se s něčím svěřím, víím, že se to nikdo jiný nedoví.

Pane, díky za všechny dary a milosti, které nám dáváš skrze modlitební společenství.

S. Tomanová

1. Korintským 13 pro dnešek

Přestože mluvím pěti jazyky a dokážu se inteligentně bavit na tucet témat, jestliže nemám dost lásky k tomu, abych nešířil pomluvy a neshazoval ostatní, nedělám jenom neužitečný hluk, ale přímo ničím...

A ačkoliv čtu pravidelně Bibli a dokonce znám její části nazpaměť, denně se modlím a mám silnou víru a spoustu duchovních darů, jestliže nemám dost lásky aspoň občas obětovat své vlastní touhy a přání pro dobro druhých, pak všechno moje „duchovno“ není ničím.

Ačkoliv mám dvě zaměstnání, abych zabezpečil svou rodinu, přispívám na charitu a dobrovolně pomáhám při různých společenských projektech, jestliže neukážu lásku těm, se kterými žiji a pracuji, na něco důležitého zapomínám.

Láska není popudlivá a nabroušená ani po dlouhém, těžkém, frustrujícím dni.

Láska je šťastná, když se druhým daří.

Láska nemusí řídit nejtřpytivější vůz, žít v největším domě nebo mít všechny nejnovější vymoženosti.

Láska nemusí být vždy první, ani nemusí mít vždy poslední slovo.

Láska není hrubá nebo surová, není sobecká a nespoutává, nesvádí ke zlému, nenutí ostatní, aby tancovali, jak zapíská.

Láska se nedá vykolejit, když věci nejdou tak, jak si představovala.

Láska věří v dobro druhých a nechce věřit opaku.

Láska neposlouchá klepy, o ostatních mluví jen dobře.

Láska je flexibilní, dává vše do pohybu, umí si poradit s čímkoliv, co ji potká.

Láska je vždy připravená odpustit a nepřipomínat stará provinění.

Láska dělá vše pro to, aby druzí využili své dary.

Lásce nikdy nedejde trpělivost, ani s těmi, kteří jsou pozadu a zdržují.

Láska se nedívá na hodinky, když druzí mluví.

Láska nikdy neselže.

Všichni se můžeme někdy zmýlit, splést. Naše slova a činy často nedokáží vyjádřit naše myšlenky tak, jak bychom chtěli.

Ale když v nás bude Boží duch lásky, ten změní cokoli.

Jsmo opravdu jen děti, když dojde na uskutečňování opravdové lásky, ale Bůh nám může pomoci vyrůst z našich dětinských způsobů.

Učí nás správně volit priority, nezastavovat se na cestě a žít a milovat v plnosti.

V životě je spousta hezkých a dobrých věcí, ale žádná není tak dobrá a tak důležitá jako láska!

převzato z internetu

Co ze mne jednou bude? Starý člověk!

Nyní jsme mladí, zdraví, plní života. Ale co z nás jednou bude? Staří lidé.

V naší společnosti se považuje za největší a nejdůležitější hodnotou krása, výkonnost a mládí. Pro staré lidi není často místo. Někteří je zatlačují na okraj. Boží přikázání nám ale připomíná: Zacházíme-li takto se starými lidmi, nebudeme mít jednou šťastnou budoucnost ani my.

Staří lidé jsou někdy bezmocní, „zvláštní“, umínění, nahluchlí.

Staří lidé si přejí, abychom na ně nezapomínali, abychom je navštívili, abychom jim pomáhali, abychom pro ně měli čas na rozhovor, abychom s nimi měli více trpěli-

vosti, abychom měli pochopení pro jejich zvláštnosti.

připravila Mirka Červenková

MODLITBA STARÝCH A NEMOCNÝCH:

Pane, my nemocní přicházíme k tobě.

Jsme neužiteční pro dnešní společnost. Všude překážíme.

Nemůžeme opustit svůj dům, abychom se vrhli do světa práce.

Své úspory měníme za léky, injekce a nespočetné návštěvy lékařů.

Všichni pracují a my jsme nuceni ustavičně odpočívat.

Někdy nemůžeme jít k telefonu, když zazvoní, otevřít dveře příteli, ani jít na nákup.

A přece nás čeká neslýchaný úkol. Pomoci lidem k jejich záchraně.

Dej nám, Pane, poznat toto poslání, které nám tebou bylo svěřeno.

Přijmi, Pane, naši bezmocnost a naše nemoci jako kytici nádherných lilií.

Přijmi tyto květy modliteb a utrpění do svých probodených, ranami poznamenaných rukou, aby přispěly k vykoupení.

bl. Mannel Lozano Garrido

Řeholní život v České republice ŘÁD CISTERCIÁKŮ

MILÍ PŘÁTELE,

v tomto díle si představíme další řeholní řád, který vychází z benediktinské tradice – řád cisterciáků. Cisterciáci patří mezi řeholní společenství, která jsme si v úvodním přehledu (Cesta 1/2020) zařadili mezi tzv. kontemplativní řády. Jak jistě víte, u řeholníků je jejich příslušnost k řádu uváděna u jejich jména, cisterciáka poznáte podle zkratky „OCist.“ za jménem.

KONTEMPLATIVNÍ ŘÁDY

Kontemplativní neboli rozjímavé řády se věnují primárně modlitbě a rozjímání, na rozdíl od řádů činných, které se věnují apoštolátu ve světě. Svoji obživu si zajišťují klášterní produkcí. Členové těchto řádů žijí v přísné klauzuru, tzn. v odloučení od venkovního světa.

Vznik a rozvoj

Cisterciácký řád vznikl z reformního hnutí v benediktinském řádu, které mělo centrum ve Francii. Jeho zakladatelem je svatý Robert (kolem 1027-1111), opat benediktinského kláštera v Molesme, který 21. března 1098 odchází se skupinou 21 mnichů do pustiny Cîteaux (latinsky Cistercium) u Dijonu, kde založili nový klášter, v němž chtěli obnovit ideál mnišství a plně zachovávat řeholi svatého Benedikta. Na žádost mnichů z Molesme a na příkaz papeže se však opat Robert musel vrátit do Molesme. Jeho nástupce, opat Alberich, zavedl nový řádový oděv a vydal nové stanovy. Roku 1100 obdržel od papeže Paschala II. pro nové reformní společenství ochranný list. Velké hospodářské těžkosti v nehostinné krajině a značná přísnost života však odra-

zovaly nové kandidáty. Ke zlomu došlo, když za opata Štěpána Hardinga do řádu vstoupil v roce 1112 svatý Bernard de Fontaine (žil v letech 1090-1153) se svou družinou. Stal se velkým širiteltem řádu a bývá nazýván jeho druhým zakladatelem. Brzy byly založeny nové kláštery v La Fertě, Pontigny, Morimondu a v Clairvaux. Z těchto klášterů se zakládaly další v různých zemích světa. Opat Štěpán Harding doplnil řádová pravidla pro organizaci cisterciáckého života o ústavu „Charta Caritatis - Zákon lásky“. Zahrnovala monastický a liturgický pořádek a předpisy o vztazích mezi jednotlivými kláštery a o jejich postavení vůči společnému mateřskému klášteru.

Zlatý věk prožíval řád ve 13. a 14. století. Hlavní ztráty utrpěl mnohými válkami - od husitů počínaje, přes reformaci v 16. století, až po vlnu sekularizace v 18. a 19. století. Politické rozdělení Evropy vedlo již v 17. století ke zřízení řádových kongregací. Kongregace francouzská s centrem v klášteře La Trappe pak od roku 1892 tvoří vlastní řád „Reformovaní cisterciáci“ - trapisté (ty si přestavíme příště).

Do českých zemí uvedl řád kníže Vladislav II., který založil roku 1143 klášter

v Sedlci u Kutné Hory. Další kláštery byly v Plasech, Nepomuku, Hradišti nad Jizerou, Svatém Poli, Oseku, na Velehradě, ve Žďaru nad Sázavou, Vyším Brodě, Vizovicích, Zlaté Koruně, na Zbraslavi a ve Skalici. Kromě Oseku a Vyššího Brodu byly všechny zrušeny císařem Josefem II.

Organizační struktura

Generální opat sídlí v Římě. V rámci řádu jsou kláštery sdruženy do kongregací. V čele kongregace stojí opat-praeses. Opatství a určitá převorství jsou samostatná. V čele opatství je opat, do čela závislých klášterů jsou jmenováni převorři. Opat-praeses České kongregace Nejčistšího Srdce Panny Marie sídlí v klášteře Osek. Do této kongregace patří mužské kláštery - opatství Osek a Vyšší Brod, ženský klášter - opatství Porta Coeli u Tišnova, tři kláštery v Německu a jeden v Dánsku.

Charakteristika

Cisterciácký řád je kontemplativní řád, který žije podle řehole svatého Benedikta a řídí se jeho heslem: **Ora et labora - Modli se a pracuj.** Na prvním místě stála vždy chórová modlitba, duchovní četba a osobní rozjímavá modlitba. Na druhém místě byla ruční práce. Cisterciáci prosluli jako výborní národohospodáři a kolonizátoři nehostinných krajín. Vynikali v zemědělství, stavitelství a řemeslech, pěstovali vědu a umění. Později se zapojovali i do duchovní správy a vedli výchovná zařízení pro mládež. Významná byla v řádu instituce bratří laiků, tzv. konvršů, kteří neměli tak přísné povinnosti duchovní, ale věnovali se více práci na hospodářství a v řemeslných dílnách. Dnes některé kláštery žijí čistě kontemplativním způsobem s vlastním hospodářstvím, jiné zajišťují též duchovní správu a mají mnohé provozy zemědělské,

lesnické, vinařské a často rozsáhlé řemeslnické dílny nebo dokonce celé závody. Mnohé kláštery mají vlastní gymnázia a jiná školská zařízení. Kromě obvyklých tří slibů skládají cisterciáci také slib „**stabilitas loci**“, zůstávají až do smrti na jednom místě, v jednom klášteře. Jsou to buď kněží, nebo chóroví bratři. Navíc mohou být v klášteře laičtí bratři jako chóroví obláti, kteří nemají řeholní sliby, a existuje též instituce laických oblátů, kteří zůstávají ve světě a ke klášteru patří na způsob třetího řádu.

Činnost

V roce 1991 byl řádu navrácen klášter ve Vyším Brodě, o rok později klášter Osek. Do konce roku 1993 z Oseka odcházely řeholní sestry různých řádů, které zde byly v internaci od roku 1953. Po navrácení nastala obnova domů a řeholních komunit. Kláštery mají program především kontemplativní. Vyšší Brod zajišťuje též duchovní správu v okolních farnostech. Kláštery podporují různé duchovní a kulturní iniciativy. Vyšší Brod se v letní sezóně otevírá též turistickému ruchu. V Oseku byl založen „Útulek na cestě do věčného domova“ pro osamělé staré lidi, ale i bezdomovce a lidi na pokraji společnosti. Rozvíjejí se poutě do Mariánských Radčic. Při klášteře byl vytvořen Kruh přátel kláštera Osek.

Řeholní oděv

Řeholní oděv je tvořen bílou tunikou s černým škapulířem, který podle zvyklostí jednotlivých klášterů bývá s kapucí nebo bez ní. Novicové nosí škapulíř bílý. Škapulíř je přepásán koženým opaskem nebo plátěným cingulem. K chórové modlitbě se nosí bílý plášť s kapucí, členové řádu se slavnými sliby nosí kukulu (skládáný černý talár stejné délky jako tunika a škapulíř).

Přijímání nových členů a formace

Pro kandidaturu se žádá věk alespoň 17 let, dobré zdraví, zralost v duchovním životě a vhodná povaha pro rozjímavý způsob života a práci v klášteře. Kandidatura trvá půl až jeden rok. Noviciát je roční (resp. dvouletý) a zatím u našich řeholníků probíhá v cizině (Rakousko, Dánsko). Časné sliby se skládají na tři roky. Po nich následují slavné sliby.

Kláštery u nás

Cisterciácké opatství Vyšší Brod
Cisterciácké opatství Osek

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích

Petr Martínek

PRO MANŽELE

Inspirace pro rodiče

V následujícím textu vybíráme z myšlenek odborníka na výchovu dětí Mgr. Milana Studničky. Zabývá se tématem nejčastějších chyb, které rodiče při výchově dělají.

Tento článek nemá být kritikou výchovné strategie, je určen pouze jako inspirace pro všechny rodiče, kteří hledají odpovědi na otázky, jaká výchova je správná.

Chyb, kterých se dospělí dopouštějí na dětech, je celá řada a mnoho z nich vychází hlavně z toho, že nemáme podmínky na to plně se dětem věnovat. Vybírám jen několik z nich:

1) Rodiče jsou nekontaktní, málo se s dětmi objímají, málo se s nimi mazlí, málo času tráví společně.

2) Dalším problémem je, že jsou rodiče sice laskaví, ale zároveň nedůslední, takže se postupně obrací role a dítě se naučí, že nemá hranice a může si rozkazovat, rozhodovat a rodiče musejí poslouchat.

„Jednou jsem cestoval k rodičům, kteří byli nešťastní ze svého tříletého chlapečka. Do telefonu mi říkali, že se snaží o respektující přístup ve výchově, ale vůbec se jim to nedaří. Žádné dohody nefungují, chlapeček je bije, vríská, prosazuje si svou. Říkal jsem jim, že je musím vidět, pozorovat a vnímat, co v jejich rodinném schématu nefunguje. Když jsem viděl rodiče v akci, bylo krásné, jak byli laskaví. Byli k němu milí, shovívaví, na všechno se ho ptali, nic nepřikazovali. Jenže... naprosto nevnímali

svou roli. Ten chlapec byl šéf a oni byli podřízeni. V jedné situaci si vynucoval svou, maminku praštil vši silou, a ona mu na to nic neřekla, stejně jako táta. Jen se přihloupě usmívali, pokývla rameny a řekli mi, že nevědí, co s tím. Během pár minut se stala totožná věc, chlapec přiběhl k mamince, která mu chystala svačtinu, a praštil ji vši silou. Tatínek nic neřekl, maminka jen řekla, že jí to bolí, a já jsem se na něj obořil. Velmi důrazně jsem na něj zakřičel, že se mi takovéto chování vůbec nelíbí a neexistuje, aby maminku bil. Chlapec stál úplně v šoku, nic takového nečekal. Došel jsem k němu, sednul k němu na zem, pohládl jsem ho a začal mu říkat, že my chlapi se k ženám chováme hezky, děláme jim radost, aby mohly být ženy šťastné a dělat radost zase nám. Moje intonace už byla zase milá a přátelská. Chlapec se ode mě celé dvě hodiny ani nehnul. Pochopil, že se mnou si nic takového nemůže dovolit, nastavil jsem přirozenou hranici toho, co se smí a co se nesmí, a chlapec byl úplně v pohodě. Tatínek mi ještě týden po mé návštěvě poděkoval za to, že jsem jim ukázal, že respektující přístup neznamená nechat si ubližovat."

3) Dalším výchovným selháním, se kterým se setkávám, je velmi silná důslednost, ale zároveň nelaskavost. Takže se dítě začíná pomalu bát svých rodičů, nevničit je anebo intenzivně vzdorovat.

„Může být poslušné, ale nezodpovědné, protože se odmala učí bezmyšlenkovitě dělat to, co musí. V dospělosti pak může čelit problémům se strachem, s neurózami, může prožít život ve velkém napětí.“

4) Rodiče se často hádají, křičí na děti, zakazují a prikazují, místo aby dětem

popisovali význam a smysl věcí, činností, situací.

„Vybavuji si rodinu, kde rodiče měli dvě děti, 12letého syna a 6letou dcerku. Oba byli pracovně velmi vytížení, do toho měli hospodářství, penzion... Nebylo toho málo. A protože na své děti neměli tolik času ani energie, jejich komunikace se smrškla na ranní povely a večerní výčitky. Syn začal být postupně více a více agresivní, nejprve ve škole, pak i doma. Výrazně se zhoršil v učení, přestal rodiče naprosto respektovat, učitelkám začal nadávat. Oslovila mě třídní učitelka, která vnímala rapidní zhoršení chování tohoto dříve pohodového chlapce. Dohodli jsme se s rodiči na setkání, já přijel k nim domů a byl překvapen z toho, co všechno mi chlapec otevřeně řekl. Jak ho bolí nezáměr rodičů, jak ho obtěžují neustálé povely, zákazy a žádná radost ani pohodová komunikace. Pak jsem si povídal s rodiči a oba smutně uznali, že má syn pravdu a poslední rok se opravdu situace velmi změnila v tom, jak dalece nestíhají své vlastní děti, a proto jen velí a trestají, místo aby měli čas si popovídat... Byl jsem tam jen jednou, nevím, jak se jejich příběh dále vyvíjel, jen vím, že mi po týdnu psala třídní učitelka, že moc děkuje, protože chlapec prý byl po hodně dlouhé době ve škole vesele naladěný. Snad jim to vydrželo i dále...“

5) Rodiče nejsou pro dítě vzorem, což znamená, že nejdou příkladem, neplní to, co chtějí po dětech, nedodrží to, co dětem slíbili apod. Děti tak ztrácí důvěru, nevěří svým rodičům, mohou prožívat pocity osamění, mohou mít nízké sebevědomí a řadu dalších problémů.

Kmenoví náčelníci před staletími byli přirozenými vůdci, stáli v čele bitev, byli

vzorem pro všechny ostatní muže i malé chlapce, kteří chtěli být jako oni. Ale jak je tomu dnes? Jakým vzorem jsou otcové pro své syny a maminky pro své dcery? Nakolik jsou rodiče vzorem pro své děti, který by děti chtěly následovat?

„V praxi jsem se setkal s jedním pubertákem, který byl sice hrubého zrna, přesto ale byl velmi vnímavý ke svým rodičům. Maminka jej ke mně přivedla z toho důvodu, že doma odmítal cokoli udělat. Ptal jsem se jej o samotě, jak vnímá své rodiče, a on mi ve svých 14 letech odpověděl: „Matku nesnáším a táta je srab.“ Když jsem se ho ptal na důvod jeho pohledu na věc, popisoval mi, že táta nedodrží vůbec nic, ani vůči němu, ani vůči své ženě. Něco slíbí, a pak se vymluví, že nestíhal. „Mámě nepomáhá vůbec s ničím, má ve své pracovně bordel, ale po mně chce, abych si uklízel... Zakazuje mi, abych seděl u počítače, a sám u něj tráví většinu času, co je doma...“ Když

jsem se ptal jeho matky, jak manžela vnímá ona, smutně pokývla rameny a řekla, že má syn pravdu. Podobných výroků na adresu svého otce měl celou řadu. Nevážil si jej za to, že nebyl vzorem a kritizoval syna za to, co sám porušoval. A proč nesnášel svou matku? Protože po něm jen ječí, vyčítá, zakazuje, prikazuje...“

Toto byl jen malý vzorek toho, co mohou rodiče dělat špatně, a jak moc se mohou podepsat na charakteru svých dětí, na jejich postojích, vztazích, aktivitách a vnímání světa. Nezávládnutou výchovou mohou rodiče zadělat na to, aby měly jejich děti jednou v dospělosti problémy nejen samy se sebou a svými partnery, ale i se svým zdravím, protože dlouhodobé napětí vždy způsobuje i problémy tělesného rázu.

Výběr z článku na www.pravdyoatopii.cz
připravila A. Červenková

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Jean Galot: Otče, kdo jsi Karmelitánské nakl., 135 stran

To, co nám Otec odhalil o sobě, stojí za to, abychom o tom uvažovali. Jeho zjevení nám osvětlilo smysl celé naší existence, umožnilo nám poznat naši křesťanskou totožnost.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Když Ježíš doporučuje upřímnost modlitby, radí postavit se před Otce: „Když se modlíte, nebud'te jako pokrytci. Ti se rádi staví k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli. Amen, pravím vám, ti už svou odplatu dostali. Když se však modlíš ty, vejdi do své komůrky, zavři

dveře a modli se k svému Otci, který je ve skrytosti, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí.“ (Mt 6,5-6)

Ježíš má na mysli ty, kteří chtějí vyžít ze své modlitby výhody pro sebelásku. Modlitba se nesmí nechat svést k sobeckému hledání sebe. Má vytrysknout z lásky, a to z lásky, která hledá výhradně Otcovu přítomnost. Již proto, aby se uniklo marnivému sobectví, bylo by stačilo vpravit se do Boží přítomnosti. Boží tvář přitahuje pohled a očisťuje ho. Ježíš však upřesňuje, že jde o přítomnost Otce. Modlitba, kterou hlásá svým učedníkům a kterou on sám pěstuje, je podstatně obrácena k Otci.

„Tvůj Otec,“ říká, aby napověděl, jaká osobní láska vyzařuje z této přítomnosti. Otec není jenom Otcem celého lidstva. Je Otcem toho, kdo se modlí, a přijímá ho s celou něhou své otcovské lásky.

Otec vidí to, co je skryté: Neunikne mu nic z osobních dispozic toho, kdo se modlí. Nikdo se nemůže před Otcem vydávat za lepšího, než je. Ale nikdo se ani nemůže vydávat za méně dobrého, než je ve skutečnosti. Otec na něho hledí se vsí svou sympatií a posuzuje velmi blahovonně jeho snahy při modlitbě.

Někdy se modlíme, ale zdá se, že odměna není žádná, protože je skrytá. Ale nikdy nechybí, i když její dobrodiní není počítováno. Odměňuje ji svrchovaná velkorysost toho, který hluboce miluje své děti. Spojení s Otcem ve chvíli modlitby hledal Ježíš pokaždé, když se uchýlil na opuštěná místa, aby se tam modlil. Po čtyřicet dní kontemplace na poušti měl velmi často příležitost zvolit osamělá místa, kde by si vyléval srdce před Otcem. Když se takto odebral do samoty, nebylo to jen proto, aby si zajistil pokojné a klidné prostředí

pro modlitbu, ale aby se bezprostředněji ponořil do přítomnosti neviditelného Otce.

Tento příklad nám pomáhá pochopit, že když Ježíš doporučuje uchýlit se do komůrky a zavřít dveře, chceme-li se modlit k Otci, nemá se to chápat příliš doslova. Podstatným cílem je nalézt opravdovou samotu, která je otevřena úplnější důvěrnosti s Otcem. Tohoto cíle se může také dosáhnout vyhledáním opuštěného místa, stranou od obvyklých kontaktů s lidmi, jimiž se vyznačuje společenský život. Ježíš se uměl odpoutat od svých učedníků a posluchačů, aby mohl hledět už jen na tvář Otce. Takto se znovu hroužil do nejpodstatnějšího vztahu svého života, do svého vztahu synovského.

Guy Gilbert: Ať se ti život povede! Nakl. Portál, 87 stran

Autor v krátkých kapitolách nabízí opěrné body všem, kdo chtějí dát smysl své existenci, ať jsou jakéhokoli věku, v jakékoli rodinné situaci nebo kterékoli profesí.

Mirka Červenková

ZPRÁVY Z DIECÉZE

PULS slaví třetí narozeniny

Koncem září fond PULS slaví své třetí narozeniny. Při této příležitosti bych se rád podělil o radostnou skutečnost, že již zhruba každý desátý návštěvník nedělních bohoslužeb v naší diecézi je také donátorem. Zároveň bych chtěl poděkovat za veškerou vaši podporu. Dary donátorů v loňském roce přesáhly deset milionů korun. Mám také radost z toho, že během koronavirové

pandemie jste PULSu zachovali přízeň a že i navzdory nepříznivým okolnostem se naše velká rodina malých dárců nadále rozrůstala. Věřím, že brzo přivítáme šestitisíciho donátora.

Donátorství je totiž výraznou pomocí pro farnost, protože dary donátorů pomáhají snížit příspěvek (cca 40 Kč měsíčně za dospělého farníka), kterým se farnosti podílí

PULS

Fond na podporu kněží a pastorační diecéze

Milí přátelé, děkujeme vám všem, kdo jste přijali pozvání do stále rostoucí velké rodiny malých dárců fondu PULS. Děkujeme za vaši štěrnost, se kterou přispíváte na mzdy kněží a také na zajištění nutných služeb pro farnosti. Vyjadřujete tím, že se cítíte být součástí své diecéze. Hodnota vašich darů nespočívá v jejich výši, ale je především projevem vaší spoluodpovědnosti za její budoucnost.

P. Mgr. Pavel Kafka
správce fondu

Jak vaše dary v diecézi pomáhají

326

kněží

451

farnosti

1403

kostelů

POSVĚCUIEME – UČÍME – SLOUŽÍME

2 124

děti u prvního svatého přijímání

4 445

ktů

827

břimování

13 279

děti a mládež v náboženství

1 284

svatebních obřadů

4 524

pohřebních rozloučení

Procento donátorů z návštěvníků bohoslužeb	
děkanství	procenta
Mikulov	21,8 %
Blansko	14,3 %
Břeclav	14,3 %
Hustopeče	13,8 %
Slavkov	12,9 %
Rosice	10,2 %
Modřice	9,6 %
Boskovice	9,6 %
Hodonín	9,1 %
Brno	8,7 %
Mor. Krumlov	8,2 %
Znojmo	6,9 %
Třebíč	6,4 %
Vel. Meziříčí	5,9 %
Žďár n. Sázavou	5,6 %
Tišnov	5,6 %
Jihlava	5,4 %
Vranov	5,2 %
Telč	3,5 %
Mor. Budějovice	2,5 %

velká RODINA malých DÁRCŮ

POČTY DONÁTORŮ A VÝŠE DARŮ

■ Výše darů v mil. Kč
■ Počet donátorů

Rok	Výše darů (mil. Kč)	Počet donátorů
2017	2,7	1 519
2018	6,9	2 868
2019	10,1	5 041

Posilněme **PULS** naši diecéze darem v hodnotě alespoň jedné kávy měsíčně!

na zajištění mezd kněží v naší diecézi. V některých farnostech dary donátorů dokonce tento podíl již zcela pokrývají.

Od letošního roku již nebude vyhlášována sbírka na účely PULSu. Využijme této příležitosti k tomu, abychom se naučili darovat i jinou formou (např. převodním příkazem, inkasem – SIPO). Nejedná se jen o změnu technickou, ale o změnu zažitých zvyklostí.

Zkusme udělat krok od „příležitostného

darování na nějaký účel“ k rozhodnutí pro „pravidelný dar“. A to vyžaduje změnu našeho smýšlení. A právě k této změně smýšlení vás chci pozvat. Věřím, že se to postupně bude dařit a osvojíme si dárcovskou mentalitu, se kterou se setkáváme u křesťanů v jiných evropských zemích. Všem, kteří již pravidelně přispíváte, patří velké díky.

o. Pavel Kafka, správce fondu

Kříž u cesty do Mutěnic

Kříže, kapličky, Boží muka a malé pomníčky při cestě mají skryté poselství. Jsou to němé svědkové doby, událostí, někdy radostných, jindy připomínají tragedie, které se na onom místě staly.

Při letošních převážně cyklistických výletech jsme se mohli s několika setkat. Někdy se u nich zastavíme ke krátké modlitbě, jindy ze zvědavosti, co se tam událo nebo je jednoduše mineme.

Snad každý z nás už jel zkratkou do Mutěnic. Asi sto metrů před výjezdem na státní silnici stojí po pravé straně dva pomníčky. Jeden malý dřevěný připomíná tragický pád rogalisty. Na druhém, kovovém kříži s kamenným podstavcem, je nápis:

Na prosbu za uzdravení a přimluvu ke sv. Šarbelovi od Františka Viktorina, rodáka z Mutěnic. L. P. 2018.

Většina z nás si řekne, co že je to za svatý s tak divným jménem, ani se po něm nikdo nejmenuje. A přece, památku tohoto světce si připomínáme 24. července. Svatý Šarbel byl libanonský mnich, který žil v 19. století. Celý život tvrdě pracoval a zcela se věnoval

potřebným. Později odešel do poustevny, kde se modlil a postil, vynikal nesmírnou pokorou a věrností Kristu. Zemřel v 70 letech, jeho tělo bylo přeneseno do klášterní krypty a právě u jeho hrobu se začala dít zázračná uzdravení, byly vyslyšeny mnohé prosby.

Stejnou naději a úctu k tomuto světci choval i František Viktorin, který nechal zmíněný kříž zbudovat. Jeho rodina pocházela z Dolních Bojanovic, z domku „u Cyrilka“, kde byla později zahrádkářská prodejna. Rodina se brzy odstěhovala do Mutěnic, ale František zde měl příbuzné, známé i spolupracovníky, rád se sem vracel. V osmdesátých letech emigroval i s rodinou na Západ. Po revoluci jezdili často k bratrovi do Mutěnic i sestře do Lužic, ale domov měli v Kanadě.

František žil velmi aktivně, věnoval se charitě, pracoval pro kostel, sloužil jako kostelník, vedl modlitbu růžence apod. Žel, v roce 2017 onkologicky onemocněl, podstoupil několik operací, následovaly chemoterapie... Velkou naději vkládal do pomoci a přimluvy sv. Šarbela, kterého uctíval, a jeho poslední naději byla pouť do Libanonu, k hrobu oblíbeného světce. Uskutečnil ji o rok později při návštěvě Evropy. Z pouti se vrátil posílen, cítil se dobře, dokonce i zdravotní výsledky byly příznivé. Ovšem po nějakém čase se znovu objevily metastázy a tentokrát František boj s nemocí prohrál. Zemřel 17. února 2019 ve věku 70 let. Jeho přáním bylo, aby byl pochován v rodinném hrobě v Mutěnicích. Jeden velký pohřeb se konal v jeho bydlišti ve městě Pentington v Kanadě a druhý při hojné účasti blízkých a přátel v Mutěnicích. Jeho život i důvěru v Boha i v přimluvu sv. Šarbela připomíná již zmíněný kříž.

Ludmila Kaňová

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé (dušičky)

Druhého listopadu je v kalendáři napsáno Památka zesnulých nebo Všech věrných zemřelých.

V tyto dny více než jindy vzpomínáme na naše zemřelé, navštěvujeme hřbitovy, zdobíme hroby a zapalujeme na nich svíce.

Svíce jsou symbolem vzkříšeného Krista a věnce nám připomínají víru ve věčný život.

Za zemřelé se především modlíme. Modlitbou jim totiž můžeme pomoci, aby žili co nejdříve v nebeské radosti u Boha.

Mirka Červenková

MODLITBA ZA ZEMŘELÉ

Dobrý Bože, ty jsi Stvořitel a Dárce života.
Děkujeme ti za život náš i za životy našich příbuzných a přátel.
S důvěrou ti svěřujeme naše zemřelé a prosíme, abys je přijal do náruče své lásky.
Ukaž jim své milosrdenství a promiň jim jejich nedostatky.
Velkoryse je odměň za vše, co v životě vykonali dobrého.
Napln jejich víru a přijmi je mezi vyvolené v nebi.

Cestička

Malé ohlédnutí za prázdninami ORELSKÝ STANOVÝ TÁBOR 2020

Na začátku prázdnin, jak už je zvykem, proběhl náš stanový tábor v Břestku u Buchlovic. Letos jsme si pro děti přichystali téma Záchrana devíti světů, ve kterém bylo naším úkolem sesbírat všechny části rozbité pečete, a tak zachránit všechny světy.

První den jsme se rozdělili do šesti šestičlenných skupinek, ve kterých jsme se spolu pokoušeli každý den zachránit další svět. Každý večer při nástupu na nás čekala těžká volba pod dozorem Ódina, a to bylo vybrat si další z devíti světů, který

chceme následující den zachránit. Vždy po odpolední hře se nám v blízkosti tábora objevila část pečete zapadající do naší skládky a nálezce měl tu čest na večerním nástupu umístit danou část na její místo.

Ale ne všechny hry byly bojovné a běhací. U některých her jsme museli zapojit jak mozek, tak i týmového ducha, který nám samozřejmě nechyběl. V průběhu celého tábora měli účastníci rozděleny hlídky, při kterých měli za úkol hlídat tábor, ale hlavně naši pečete. Jed-

nu noc se nám nepodařilo pečete uhlídat a všechny již nasbírané části zmizely. Následující den jsme museli spojit síly a vydat se po skupinkách na cestu k nalezení všech ztracených částí. To se nám naštěstí povedlo a po obědě jsme se všichni sešli zase v táboře i s částmi pečete, které jsme uložili zpět na své místo.

V sobotu nás svou návštěvou poctil i o. Petr, se kterým jsme prožili mši svatou v krásné přírodě. Do konce tábora se nám podařilo sesbírat i zbytek částí pečete,

a tak jsme ve čtvrtek večer, před odjezdem domů, složili celou pečete a zachránili světy.☺

Děkujeme všem, kteří tábor připravili, a všem zúčastněným dětem. Doufáme, že jste si celý tábor užili tak jako

my, a těšíme se na vás zase příští rok!

Denisa Zhřivalová

ORELSKÝ LETNÍ KEMP 2020

Stejně jako mnoho jiných akcí, tak také Letní kemp ovlivnila různá vládní opatření. V jejich důsledku jsme byli nuceni k mnohým organizačním změnám, např. termín a spojení turnusů. Tábora se zúčastnila polovina dětí oproti loňsku, konkrétně 17. Ty mělo na starosti 13 vedoucích. Řada z nich byli nováčci. Ti si letos na vlastní kůži vyzkoušeli, co vedení

na táboře obnáší a příští rok se na ně můžeme plně spolehnout. Ke skvělé náladě přispěly také 3 kuchařky, které vařily vskutku skvěle a děti se měly minimálně stejně dobře jako doma.

Letošním tématem bylo „10 dní v Narnii“. Děti první noc skrze skříň vstoupily do Narnie, kde na ně čekala řada dobrodružství – hledání fauna, pašování karet

do nepřátelského území, luštění zprávy, záchrana Edmunda a mnoho dalších. Pro děti byl neustále připraven program. Mimo táborovku hrály spousty osvědčených her. V odpoledním klidu plnili táborníci úkoly, za které získávali hodnosti. Díky tomu se naučili nové dovednosti. Nejzajímavější bylo rozdělat oheň pomocí křesadla.

Našel se čas na výlet

k nedaleké vodní nádrži, kde se táborníci mohli zchladit. V deštivých dnech se Nar-

nijané zúčastnili prohlídky nedaleké pevnosti. Došlo samozřejmě také na ve-

leoblíbený paintball a noční výsadek.

I když samotný tábor ovlivnilo také počasí, protože polovinu času pršelo, a pár bodnutí od vos, tak si zachoval svou každoroční tvář. VELKÝ DÍK patří všem, kteří se jakkoliv podíleli na přípravě nebo průběhu této akce.

Všechny zveme na podzimní VYSTAVU, na které budou vystaveny fotky a různé předměty z táborů. Uskuteční se 25. října od 15:00 na Orlovně.

vedoucí Letního kempu

ORELSKÝ PŘÍMĚSTSKÝ TÁBOR 2020

Moje malé světélko, chci, aby svítilo... Taková byla hymna letošního orelského příměstského tábora, který se konal v týdnu od 13. do 17. července na místní Orlovně.

O jakéže světélko šlo? Máme jej každý, ale tu a tam přijde Černý pán a snaží se jej s námi vyměnit za věci, takové naše hračky. V Temné říši zvané Hračkánie to pro někoho byly sladkosti, pro jiného nejmodernější oblečení, pro dalšího zase krásné auto. Janek, postava z knihy Zuzany Holasové,

podle které se tábor odehrával, získal za své světlo mluvící autíčko. Děti během tábora pomáhaly Jankovi a jeho sestře Anně dostat se do Temné říše a získat Jankovo světlo od Černého pána zpět.

Nebyl to lehký úkol, musely prokázat odvahu při bojových hrách v lese, znalost terénu, když podle fotek různých míst z Dolních Bojanovic hledaly zprávy. Potřebovali důvtip, například

když se z telefonů vedoucích najednou začala ozývat Morseova abeceda a táborníci museli vyluštit, kam jít dál. Nebo také vytrvalost, když s sebou po celou dobu hry s vysílačkami tahali zátěž v podobě pneumatiky. Nebýt psa jménem Naděje a koně nesoucího jméno Víra, snad by ani boj nad Černým pánem nevyhráli. Nakonec se ale děti po vzoru jedné postavy z knihy, paní Žroutky, dokázaly vzdát svých

„hraček“, a tak nad vládcem Hračkánie, mezi táborníky důvěrně zvaném Čerňas ☺, zvítězily.

Tímto děkujeme všem, kteří příměstský tábor podpořili, zvláště Orlovně Dolní Bojanovice za poskytnuté zázemí. Všem táborníkům, a nejen jim, přejeme, aby jejich světélko svítilo, svítilo a svítilo...

za tým táborových vedoucích Petra Straková

Ahoj kluci a děvčata,

je tu září a s ním i škola, tak vám přejeme, ať se vám celý rok daří. Nachystali jsme pro vás podzimní příběh o kamarádství. A protože v září má naše farnost záslibnou pouť k Panně Marii do Žarošic, tak je i tajenka o Panně Marii.

POZDRAV PANNĚ MARIÍ

Jedna ze základních modliteb se obrací k Panně Marii, Matce Boží. Její první část vychází z Písma svatého. Začíná těmi slovy, kterými pozdravil anděl Gabriel izraelskou dívku Marii v Nazaretě. Víš, o kterou modlitbu se jedná? Zkus doplnit chybějící slova.

24 4 16 2 22 1 18, Maria,

12 8 11 14 18 20 8 plná,

Pán s 20 5 3 14 21 ;

15 14 25 5 7 13 1 13 2 ty mezi ženami

a požehnaný 15 11 14 4 života tvého, Ježíš.

18 22 1 20 2 Maria, 12 1 20 10 14 Boží,

pros za nás 7 17 9 19 13 6 ,

13 23 13 9 i v hodinu 18 12 16 20 8 naší. Amen.

Lidé se modlí tato slova už stovky let. Proč se obracejí k Panně Marii? Písmena z doplněných slov modlitby napiš podle čísel do tajeňky. Dozvíš se, že lidé tak uctívají ženu, která...

24 C 5 11 1 22 Ě 17 8 11 1 3 14 7 21 .

Listí

Jirka s Péťou bydleli ve stejné ulici, chodili do stejné třídy, a tak se spolu vraceli ze školy a spolu také odpoledne vyráželi za ostatními kamarády zahrát si fotbal, podívat se společně do lesa nebo k rybníku nebo se bavit nějakým jiným způsobem.

Přišel podzim a ze stromů začalo pomalu opadávat krásně zbarvené listí. V pondělí po návratu ze školy řekla maminka Péťovi: „Prosím tě, než půjdeš ven, shrab listí pod stromy před domem!“

Pěťa protestoval: „Ale vždyť to nestojí za to, počkáme, až opadá všechno!“

„Ne, ne,“ trvala na svém maminka, „tu trošku zvládneš, ale kdybys měl sklídit naráz všechno, co je na stromech, bylo by to nad tvé síly.“

„Jirka nemusí hrabat listí!“ snažil se bránit Péťa, „a za chvíli na mě bude čekat před domem.“

„Možná bude čekat, možná bude hrabat, ale ty budeš hrabat určitě, jinak tě čeká domácí vězení,“ začínala se zlobit maminka, a tak Péťa šel raději pro koš a hrábě a dal se do díla. Protože listí nebylo mnoho, byl s prací hotov dříve, než pro něho Jirka přišel.

Do konce týdne se situace ještě několikrát opakovala a Péťa se snažil této práci vždy vyhýbat.

Další pondělí už šel Péťa shrabat listí sám a bez říkání, protože mu bylo jasné, že je zbytečné rodičům odmítnout, ale také proto, že se přesvědčil o tom, jak rychle se dá ta trocha listí uklidit. Tak to trvalo asi tři týdny. Pak přišel noční mráz a se stromů opadlo naráz všechno listí, které tam zbylo. Péťa měl opadané listí shrabané za chvíli, nebylo ho o moc víc než v předchozích dnech. Potom čekal na kamaráda, ale Jirka nepřicházel.

Po půlhodině marného čekání se Péťa vydal Jirkovi naproti. Našel ho před domem nešťastně stojícího nad spoustou listí, které dostal za úkol shrabat a uklidit. Péťovi blesklo hlavou: „Já jsem hrabal tři týdny a Jirka nemusel, tak ať si to teď vynahradí, je to spravedlivé,“ ale hned tuto myšlenku zamítl. „Když mu pomůžu, půjdeme spolu aspoň na chvíli někam ven. Když se na něho vykašlu, půjdu sám.“ A tak oba kluci statečně hrabali a odnášeli listí na kompost. Přesto jim práce trvala skoro do setmění, takže se pro dnešek mohli s touláním rozloučit. Ale zkrátka nepřišli. Jirkova maminka zavolal oba kluky do kuchyně, kde na ně čekala sladká odměna, a ta opravdu stála za tu odvedenou práci. A Péťa i Jirka poznali, že dobré kamarádství není jen o společných zájmech, ale že je pro ně důležité umět si i pomáhat.

o. Václav Trmač

„Venku je tak krásně,“ povídá muž manželce, „a ty se dřeš s parketami! Měla bys jít raději na vzduch a umýt mi auto.“

Žena vejde do pokoje zrovna ve chvíli, kdy se na obrazovce objeví titulky: „Česko - Kanada“.

Otočí se na manžela a povídá: „To se chceš dívat znovu? Vždyť to dávali vloni!“

Po návratu z obchodu říká starší pán manželce: „Ale drahá, já za to vůbec nemůžu, to asi maže paměť, ten měřič teploty. Já jsem šel původně pro zeleninu, ale pak mě to přiložili na čelo a vyšel jsem s půlčkem rumu...“☺

Muž by měl mít ve vztahu vždy poslední slovo a to by mělo být: „Ano, miláčku.“

Muž: Co bude dnes k obědu?

Žena: Nic!

Muž: Ale vždyť už včera jsme neměli nic!

Žena: Já vím - vařila jsem na dva dny...

„Pane šéf, můžete mi dát zítra volno?“ ptá se v práci pan Urbánek. „Manželka chce, abych jí pomohl s předhodovým úklidem.“ „Z takového důvodu vám přece nebudu dávat volno!“ rezolutně odmítne ředitel. „Děkuji,“ oddechne si zaměstnanec. „Věděl jsem, že je na vás spolehnutí.“

Včera mě fakt rozhodila jedna informace - průměrná rychlost pohybu manželky v obchodě = 5000,- Kč/hod.☺

Farní hospodyně čte noviny. „Pane faráři, představte si, co tady píšou. Tady se píše, že ženicha ranila mrtvice při svatbě právě ve chvíli, kdy kráčel k oltáři.“ „Inu, zázraky se dějí a někdo může být zachráněn v poslední chvíli.“

Když jsem byl malý, nesnášel jsem účast na svatbách. Všechny babičky mě štípaly a říkaly: „Ty budeš další!“ Přestaly s tím, až když jsem

začal na pohřbech dělat to samé já jim.

Policista vyzve mladou slečnu k tanci a ptá se jí: „Slečno, Vy si taky myslíte, že jsou policajti blbí?“

„Ne, ale na hymnu jsem ještě netancovala.“

Policejní důstojník volá na stanici:

„Mám tady případ. Jedna stará paní zastřelila svého manžela - vešel na podlahu, kterou zrovna vytřela.“

„Zatkl jste tu ženskou?“

„Zatím ne, ta podlaha je ještě mokrá.“

„Pane doktore, dejte mi nějaké prášky proti chamtivosti. Ale dejte mi jich hodně, hodně, hodně!!!!“

„Pane doktore, pořád mám pocit, že slyším kolem sebe hlasy a nikoho nevidím.“

„A kdy se Vám to stává?“ „No, vždycky když telefonuju.“